Kookaburra'nın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Kookaburra'nın Sırrı

Aysel Banu YAVUZAL

Ormanın kenarındaki uzun bir sakız ağacında kookaburra Kip yaşardı. Kip'in krem ve kahverengi tüyleri, kanatlarında parlak mavi lekeler ve geniş, neşeli bir gülümsemesi vardı. Her sabah yaprakların arasında yankılanan yüksek, mutlu bir kahkaha şarkısı söylerdi. Diğer hayvanlar ona güneş kuşu derlerdi, çünkü onun şarkısı herkesi gülümsetirdi.

Göletin aşağısında, pürüzsüz, parlak yeşil derili ve büyük, yuvarlak altın gözlü küçük bir ağaç kurbağası olan Pip yaşardı. Pip çok sessizdi. Serin bir yaprağın üzerinde oturup dünyanın akışını izlemeyi severdi. Hiç ses çıkarmazdı, en küçük bir vıraklama bile yapmazdı. Diğer kurbağalar bazen onun orada olduğunu unuturlardı, ama Pip bunu dert etmezdi. Sadece dinlemekten mutluydu.

Güneşli bir sabah, Kip su içmek için gölete uçtu. Pip'i bir nilüfer yaprağının üzerinde taş gibi hareketsiz otururken gördü. 'Merhaba, küçük dostum!' dedi Kip. 'Neden bu kadar sessizsin?' Pip altın gözlerini kırpıştırdı ve fısıldadı: 'Dinlemeyi seviyorum.' Kip başını yana eğdi. 'Öyleyse senin için şarkı söylerim!' Ve söyledi.

Kip kıvranan solucanlar ve yumuşacık bulutlar hakkında komik bir şarkı söyledi. Pip dikkatle dinledi. Kip bitirdiğinde, Pip küçük, utangaç bir gülümseme verdi. 'Bu güzeldi,' dedi yumuşak bir sesle. Kip'in kalbi sevinçle hopladı. 'Konuşuyorsun!' diye cıvıldadı. 'Konuşurum,' dedi Pip, 'ama sadece söyleyecek bir şeyim olduğunda.' Kip o anda arkadaş olacaklarına karar verdi.

O günden sonra her gün Kip, Pip'i gölette ziyaret etti. Kip orman haberlerini anlatırdı, Pip de dinler ve başını sallardı. Bazen Pip, Kip'in hiç fark etmediği küçük şeyleri gösterirdi; çiyle parlayan bir örümcek ağı ya da parlak yeşil bir ceket giymiş bir böcek gibi. 'Benim kaçırdığım şeyleri görüyorsun,' dedi Kip. 'Çünkü ben sessizim,' diye yanıtladı Pip.

Bir öğleden sonra birlikte keşfe çıktılar. Kip alçaktan uçtu, Pip de yumuşak yosunların üzerinde zıpladı. Gövdelerinde derin, karanlık bir oyuk olan kocaman, yaşlı bir ağaç buldular. 'Şuna bak!' dedi Kip. 'İçinde ne var merak ediyorum.' Pip daha yakına zıpladı. 'Korkutucu değil,' dedi. 'Sanki... müzikal.' Kip güldü. 'Müzikal mi? Bu sadece bir delik!'

Kip gagasıyla oyuk ağaca vurdu. Tak-tak-tak! Ses geri geldi, ama sadece bir tıkırtı değildi. Bir baloncuk gibi yukarı süzülen yumuşak, yuvarlak bir notaydı. Kip'in gözleri kocaman açıldı. 'Duydun mu?' diye sordu. Pip başını salladı. 'Sana söylemiştim,' dedi. 'Müzikal.'

Pip, oyuğun üzerinden geçen küçük bir dala zıpladı. Küçük bir mırıltı mırıldandı. Ağaç da ona karşılık mırıldandı, alçak ve sıcak bir sesle. Kip şaşkınlıkla kanatlarını çırptı. 'Sanki ağaç bizimle şarkı söylüyor!' dedi. 'Hadi birlikte deneyelim.' Böylece Kip bir nota söyledi, Pip bir nota mırıldandı ve oyuk ağaç seslerini güzel bir melodinin içine dönüştürdü.

Bütün öğleden sonra ağaçla oynadılar. Kip, bir ıslık çalmanın ağacı bir kuş gibi ötüştürdüğünü keşfetti. Pip, yumuşak bir vıraklamanın ağacı uzak gök gürültüsü gibi gürletdiğini buldu. 'Bu şimdiye kadarki en güzel sır!' dedi Kip. 'Herkes söylemeliyiz!' Ama Pip başını salladı. 'Belki herkese değil,' dedi. 'Bazı sırlar özeldir. Hadi bunu düşünelim.'

Eve dönerken, küçük örgü yaprak şapkasını takmış ve bir kökü kemiren Yaşlı Wombat ile karşılaştılar. 'İkiniz de mutlu görünüyorsunuz,' dedi. 'Şarkı söyleyen bir ağaç bulduk!' diye patladı Kip. Pip nazikçe onu dürttü. Yaşlı Wombat'ın buruşuk yüzü gülümsedi. 'Şarkı söyleyen bir ağaç mı? Ne harika. Böyle bir sırla ne yapacaksınız?' Kip ve Pip birbirlerine baktılar. Emin değillerdi.

O gece Pip uyuyamadı. Oyuk ağacı ve güzel melodilerini düşündü. Hayatlarında biraz müziğe ihtiyacı olabilecek diğer hayvanları düşündü. Sabah Kip'e, 'Bunu paylaşmalıyız, ama nazik bir şekilde. Yüksek sesle değil,' dedi. Kip başını salladı. 'Ben yüksek seste iyiyim,' dedi. 'Ama belki ben de nazik olmayı öğrenebilirim.'

Böylece bir plan yaptılar. Hayvanları tek tek, küçük, nazik bir jestle davet edeceklerdi. Pip tavşanın yuvasına zıpladı ve bir yapraktan yapılmış küçük bir not bıraktı. Kip possumun dalına uçtu ve yumuşak bir günaydın şarkısı söyledi. Önce Yaşlı Wombat'a söylediler ve o, 'En iyi yol bu. İyilik kulakları açar,' dedi.

Ertesi gün küçük bir grubu oyuk ağaca götürdüler. Tavşan geldi, possum ve utangaç küçük bir fare de. Kip nazik bir melodi söyledi ve Pip ona eşlik etti. Ağaç seslerini herkesi içten ısıtan bir melodinin içine dönüştürdü. Hayvanlar alkışladı ve tezahürat yaptı. 'Yine gelebilir miyiz?' diye sordu tavşan. 'Elbette,' dedi Pip. 'Herkes hoş gelir.'

O günden sonra oyuk ağaç bir buluşma yeri oldu. Kip ve Pip diğerlerine ağaçla nasıl müzik yapılacağını öğretti. Bazen birlikte şarkı söylerlerdi, bazen sadece dinlerlerdi. Yaşlı Wombat, 'Siz ikiniz çok farklısınız, ama dostluğunuz güzel bir şey yarattı,' dedi. Kip sırıttı. 'Pip şeyleri fark eder,' dedi. 'Ben de gürültü yaparım. İyi bir takımız.'

Orman neşeli şarkılarla doldu. Kip'in yüksek kahkahası ve Pip'in yumuşak mırıltısı ağacın melodileriyle karıştı. Hayvanlar ağacı paylaşmayı, sırayla kullanmayı ve birbirlerini dinlemeyi öğrendi. Ve biri üzgün hissettiğinde, Kip ve Pip onu oyuk ağaca götürürdü; orada müzik, huysuz bir ruh halini ya da yalnız bir kalbi iyileştirebilirdi.

Bir akşam, güneş batarken Kip ve Pip göletin yanında oturdular. 'Biliyor musun,' dedi Kip, 'seninle ilk tanıştığımda çok sessiz olduğunu düşünmüştüm.' Pip gülümsedi. 'Ben de senin çok gürültülü olduğunu düşünmüştüm.' İkisi de güldü. 'Ama dostluk oyuk ağaç gibidir,' dedi Pip. 'Sıradan sesleri güzel bir şeye dönüştürür.' Ve birlikte oturup ormanın şarkı söyleyişini dinlediler.